

PĚKNÝ HONORÁŘ

Když se divadelní společnosti zle daří, hrává „do dílů“. My zas, Bohdan Jelínek a já, jsme psali „do dílů“; dost často a také ne z rozkoše. Vlastně jsme se o své honoráře nedělili, nestálo to tenkrát skoro za to, ale my je společně protrávili. Já konal při tom obyčejně službu „profiantmistra“, protože jsem měl volný raglán a do toho se a pod něj vešly věci pořízené skoro za všechen honorář: tabák, sůl, vejce, sádlo ze sudu u krupaře, líh, chléb. A to pak jsme smažili vejce v porculánovém hrníčku bez ucha, nebo i úkrop vařili kdesi v Zlaté ulici.

Někdy jsme těch několik šestáků onačeji utopili. — Ale o tom jsem vlastně nechtěl. — To bylo jen na označení času. Tedy: Touto výše psanou dobou prvních radostí autorových, kdy jsme měli jako všichni mnoho bujných plánů, kdy jsme ještě věřili v slávu, dostal jsem jednou honorář — abych nepsal.

Bylo to doma o vagacích, jednou o muzice. Tam si mne z nenadání zasedl v rohu za stolem starý sedlák ze sousední vesnice, dobrý staroch, s kterým jsem se znal a který mne teď nad obyčej náramně vítal a se mnou se, jak u nás říkají „čestoval“. A také mne častoval. Pořád mně připíjel a dával zavdanou a hovořil (trochu již těžko), až pojednou vzkřikl na hospodského v bílé zástěře a sametové čepičce. A již stála přede mnou holba s červeným „lumerem“, plná hodně červeného piva. Bránil jsem se, že mám už nalito, ale starý kmotr nepolevil, až pojednou, maje levici s modrým šátkem nad hlavu vztyčenou, vstal a vzkřikl:

„A tak pij, můro Světozore!“

To byl z brusů nový titul. A již ve mně svítalo.

„Tak pij, jen pij, vždyť já — pij! Ale do novin mne nedávej, ty můro Světozore!“

Nějaký štvanec mu prve pověděl, že jsem dal starého Dvorského, dobrého jeho kamaráda, do novin, do toho „Světozora“, že je celé čtení o něm, a namluvil kmotrovi, že

o něm také bude. A proto to zavdávání, proto ta holba červeného piva a po ní ještě druhá, kterou ubohý můra Světozor musil vypít. Aby pak nebyla třetí, sliboval, dušoval se, že nebude nic v novinách o kmotrovi, až staroch uspokojen, rozveselen začal mne objímat a na konec se pustil do kola a dal si „solo“.

Popěvuje si „nabíranou“, svou nejmilejší notu, vedl starou tetku jakousi v placce ze „sackého“ šátku vysoko za ruku k tanci. Levici, v níž držel modrý šátek, v boku, natřásal se šedovlasý tanečník v kole, podupával si a zpíval. Pojednou, jak mne zhlédl, se zastavil, zahrozil volnou levicí tam, kde jsem stál, a vesele vzkřikl:

„Ty můro Světozore!“

Smál se, my se kolem také smáli, a muzika hrála jeho „nabíranou“.

Já pak opravdu nepsal, nebylo také co, až teď tohle po dvacíti letech, a jen vám, a ne do novin, do toho „Světózora“.